

Hare Excellentie mevrouw K. Ollengren
P/A Ministerie van BZK
Postbus 20011
2500 EA Den Haag

Betreft Internetconsulatie Verzamelbesluit Bouwbesluit 2012
Behandeld door de heer ing. D.C.S. Krijnen
Doorkiesnummer 06 55 74 28 12
Bijlage(n) -

Capelle aan den IJssel, 1 maart 2019

Hooggeachte mevrouw Ollongren,

Op 2 februari 2019 heeft het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties een Internetconsulatie gepubliceerd aangaande het 'Verzamelbesluit Bouwbesluit 2012'. Wij willen u op voorhand bedanken voor de mogelijkheid die u ons als branche biedt, in de voorliggende brief is per wijziging de zienswijze van Buro Bouwfysica verwoord.

Wijziging F t/m I

Op dit moment zijn in het Bouwbesluit ten aanzien van de optredende stoorgeluidniveaus in de buitenlucht nog geen randvoorwaarden opgenomen. In onderdeel F t/m I wordt een voorstel gedaan om het geluid van in de buitenlucht opgestelde installaties voor warmte- en koude-opwekking zoals luchtwarmtepompen te beheersen. Wij kunnen alleen maar instemmen met het streven om eisen te stellen aan de optredende stoorgeluidniveaus ten gevolge van deze installaties, maar zien toch een aantal aandachtspunten bij de voorgestelde toetsing:

- In tabel 3.7 wordt uitsluitend voor woonfuncties artikel 3.8 lid 2 van toepassing verklaard, dit waarschijnlijk vanuit het oogpunt dat voor overige functies de toelaatbare stoorgeluidniveaus reeds zijn opgenomen in de Wet milieubeheer (Activiteitenbesluit). Wij kunnen ons echter situaties voorstellen dat een dergelijke functie op basis van bijlage I van het BOR niet als inrichting kan worden aangemerkt en dus alsnog geen grenswaarden van toepassing zijn.
- In artikel 3.8 lid 2 is aangegeven dat "Een installatie voor warmte- of koudeopwekking, die is opgesteld buiten de uitwendige scheidingsconstructie van een bouwwerk, veroorzaakt op de perceelgrens met een andere woonfunctie een geluidsniveau van ten hoogste 40 dB, bepaald volgens de Handleiding Meten en Rekenen Industrielawaai"
- De zinsnede "...die is opgesteld buiten de uitwendige scheidingsconstructie van een bouwwerk, ..." heeft tot consequentie dat wanneer installaties zoals luchtwarmtepompen binnen worden opgesteld er geen eis van toepassing is op het door de luchtaanzuig- en uitblaasopeningen uitgestraalde geluid.
- De zinsnede "...veroorzaakt op de perceelgrens met een andere woonfunctie..." impliceert inderdaad dat de genoemde eis uitsluitend van toepassing is op woonfuncties. Met toetsing op de perceelgrens wordt waarschijnlijk beoogt het stoorgeluid ter hoogte van buitenruimtes/ tuinen van naastgelegen woonfuncties te beschermen. Hierin kunnen wij meegaan, de toetsing ter plaatse van de perceelgrens kan echter in de praktijk tot onduidelijkheid/ discussie leiden, zoals bijvoorbeeld:

- Is toetsing noodzakelijk op de perceelgrens ter hoogte van het platte of schuine dak van grondgebonden woningen ook wanneer daar geen "lichte" geveldelen aanwezig zijn;
- De zinsnede "...een geluidsniveau van ten hoogste 40 dB, bepaald volgens de Handleiding Meten en Rekenen Industrielawaai..." kan eveneens leiden tot discussies. In de Handleiding Meten en Rekenen Industrielawaai wordt een immissieniveau L_i bepaald waarbij na de toepassing van onder andere een bedrijfsduurcorrectie C_b en een toeslag voor bijzondere (bv tonaal) geluiden K_x het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau $L_{A,r,LT}$ wordt berekend. De te toetsen grootte is derhalve niet duidelijk, waarbij in tegenstelling tot het voorgestelde in de rapportage R061336ab.18E9WSP van LBP|Sight wel de mogelijkheid wordt gegeven een bedrijfsduurcorrectie toe te passen. Hierdoor vindt toetsing dus niet plaats op basis van het maximaal optredende momentane equivalente geluidniveau maar op basis van een gemiddeld geluidniveau, voor modulerende systemen maakt dit een groot onderscheid.

Het stellen van een grenswaarde van 40 dB ter plaatse van de perceelgrens heeft ingrijpende consequenties ten aanzien van de toe te passen installaties en te treffen voorzieningen. Met name de strengere eisen dan het Activiteitenbesluit, zoals geen onderscheid tussen de dag-, avond- en nachtperiode, het (mogelijk) niet toepassen van een bedrijfsduurcorrectie en de toetsing ter plaatse van de perceelgrens, zijn opmerkelijk. In de praktijk zal de huidige definitie leiden tot onduidelijkheden en verschillende interpretaties, waardoor in situaties voorzieningen worden getroffen die het doel (het voorkomen van overlast voor personen) voorbij schieten.

Wijziging J

Wij onderschrijven de positieve uitwerking van het verplicht stellen van zelfsluitende woningtoegangsdeuren in besloten corridors voor nieuw te bouwen woongebouwen. De vluchtveiligheid in corridors kan met deze maatregel aanzienlijk worden verbeterd. Wij zien echter verschillende aandachtspunten bij de voorgestelde wijzigingen:

1. De relatie van (niet-) zelfsluitende woningtoegangsdeuren met andere artikelen in het Bouwbesluit;
2. De praktijksituatie van reguliere deurdrangers;
3. Samenhang tussen punten 1 en 2.

Andere artikelen zelfsluitendheid woningtoegangsdeuren

In het Bouwbesluit speelt de niet-zelfsluitende woningtoegangsdeur een rol bij het vluchten voorbij een andere woonfunctie (artikel 2.104, lid 2) en bij de rooksluis voor een trappenhuis (artikel 2.107, lid 7). In de toelichting op deze artikelen wordt gesteld dat woningtoegangsdeuren op bepaalde posities in gebouwen niet zijn toegestaan vanwege de niet-zelfsluitende werking ervan.

Door het verplicht stellen van zelfsluitende woningtoegangsdeuren zonder een nadere toelichting/aanpassing van de daarmee samenhangende artikelen ontstaat er onduidelijkheid over de toepassing van artikelen 2.104, lid 2 en 2.107, lid 7. In het vacuüm van deze tegenstrijdigheid is er kans op willekeur in de beoordeling van bouwplannen. Wij achten het verstandig dat deze artikelen worden afgestemd op het voorgenomen Verzamelbesluit.

Daarnaast vragen wij ons ook af of de aansluiting van woningtoegangsdeuren op een voorportaal van een brandweerlift (artikel 2.120) kan worden toegelicht. In de toelichting op dit artikel wordt niet gesproken over het al dan niet zelfsluitend zijn van de woningtoegangsdeur.

Praktijk reguliere deurdrangers

In het voorgenomen Verzamelbesluit wordt de eis voor een zelfsluitende woningtoegangsdeur geformuleerd: "*Het eerste lid geldt niet voor een deur in een niet-gemeenschappelijke doorgang in een bestaand woongebouw.*". Er wordt geen eis gesteld aan de werking of positie van deze voorziening. Hiermee is het plaatsen van een reguliere dranger aan de binnenzijde van de woning toegestaan.

Onze ervaring als bureau is dat reguliere deurdrangers veelal onklaar worden gemaakt als deze ongemak opleveren in de praktijk. Wiggen onder deuren of gedemonteerde drangers zijn een veel voorkomende situatie, ook in situaties waar drangers zijn gehanteerd in het kader van gelijkwaardige oplossingen. Het toezicht en controle op deze voorzieningen in woongebouwen is zeer beperkt; voor (reguliere) woningen geldt geen Gebruiksvergunning of -meldingsplicht.

In het toepassen van gelijkwaardige oplossingen voor brand- en vluchtveiligheid wordt veelal gebruik gemaakt van vrijlopende deurdrangers, omdat deze in de praktijk voor weinig tot geen hinder leiden. Het risico dat bewoners de dranger onklaar maken wordt daarmee geminimaliseerd. Ten behoeve van de inspecteerbaarheid wordt met regelmaat aanvullend verplicht gesteld dat de vrijloopdranger aan de zijde van de gemeenschappelijke verkeersruimte gemonteerd moet worden en aangestuurd dient te worden door een rookmelder in de gemeenschappelijke verkeersruimte.

Wij achten het verstandig dat eisen worden gesteld aan de werking en/ of positie van de zelfsluitende voorziening van woningtoegangsdeuren, zodat (1) hinder wordt voorkomen, (2) de inspecteerbaarheid voor VVE of Brandweer wordt vergroot en (3) daarmee het functioneren van de drangers aannemelijk wordt.

Samenhang

De samenhang tussen de twee hiervoor benoemde aspecten is ook een punt van aandacht. Als het Verzamelbesluit zonder verdere aanpassing wordt ingevoerd ontstaat onduidelijkheid of kan worden uitgegaan van de werking van de zelfsluitendheid van deurdrangers. Ook als de artikelen 2.104, 2.107 en 2.120 worden aangepast zal twijfel blijven bestaan over de werking van 'reguliere' deurdrangers. Deze onduidelijkheid is onwenselijk.

Term: 'inwendige scheidingsconstructie'

In artikel 6.26 zijn de eisen omtrent zelfsluitendheid van deuren opgehangen aan de term 'inwendige scheidingsconstructie'. Er is vanuit het geluidbelast bouwen (bij bijvoorbeeld geheel of gedeeltelijk afgesloten galerijen en atria) veelal discussie over de interpretatie van deze term.

De inwendige scheidingsconstructie is nu geformuleerd als de scheiding tussen twee voor personen toegankelijke en besloten ruimten in een gebouw. Het zou een gemiste kans zijn om de onduidelijkheid nu niet te regelen.

Voorstel is om de definitie van de term 'inwendige scheidingsconstructie' te vervangen door: bouwkundige scheiding tussen een ruimte in een gebouw en een ruimte die niet geschikt is om gedurende langere tijd te ontvluchten of te gebruiken voor bestrijding door brand, of beter gezegd: aan de scheiding met een vluchtroute die niet voldoet aan het twaalfde lid van artikel 2.107. De eis wordt dan dus alleen gesteld aan constructies die niet voldoen aan het twaalfde lid van artikel 2.107. Zo wordt bijvoorbeeld de mogelijkheid geboden om bij een RWA in een atrium (onder voorwaarden genoemd in de toelichting op artikel 2.107 lid 12) geen zelfsluitende deuren te hoeven toepassen.

Tot slot

Wij vertrouwen erop u hiermee van dienst te zijn. Mochten er onverhoopt vragen of opmerkingen zijn, dan horen wij deze uiteraard graag op bovenstaand nummer of (e-)mailadres

Met vriendelijke groet,
Buro Bouwfysica BV